

РЕШЕНИЕ

№ 31681

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4575** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Е. С. С., подадена чрез адв. К. К., срещу Заповед № 26-4332-001308/23.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца.

В жалбата се поддържа, че не е посочено коя от хипотезите на чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП административният орган е приел, че е налице. Твърди се, че е налице нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК относно фактическите и правни основания за издаването ѝ. Иска се отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание и в депозираните писмени бележки процесуалният представител на жалбоподателката поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски за внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР не е заявил становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателката, в качеството ѝ на собственик на лек автомобил С. ЦЗ, с рег. [рег.номер на МПС] , е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, въз основа на АУАН № 5032903/20.02.2026 г., за нарушение на чл. 150 ЗДвП, извършено от М. Г. С.. В

заповедта е посочено, че на 20.02.2026 г. около 05.18 ч. в [населено място], по ул. Н. К. – Ч., с посока на движение от ул. Ц. А. път към ул. Спортист, М. С. е управлявал посочения автомобил, като не притежавал СУМПС, валидно за територията на Република България. Посочено е, че водачът е български гражданин, управлявал МПС с чуждестранно национално свидетелство – СУМПС, издадено от О. кралство Великобритания с № STAMO801290M99MH, без да е подменено след пребиваване повече от 1 година в Република България. Със съставяне на заповедта е иззето СРМПС №[ЕИК], както и табели с рег. [рег.номер на МПС] .

Заповедта е връчена на 31.03.2026 г.

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Съгласно чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

При извършена служебна проверка, в рамките на обхвата на съдебния контрол за законосъобразност, съдът констатира, че с оглед представените заповеди на директора на СДВР и на министъра на вътрешните работи, оспореният административен акт е издаден от компетентен за това орган.

Същевременно се констатира, че заповедта е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и е материално незаконосъобразна, предвид следното:

Съгласно посочената като нарушена в акта разпоредба на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до една година от датата на влизането им в страната.

Принципно неспазването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство, т.е. управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на едногодишния срок от датата на влизането в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В случая посоченият в заповедта като неспазен срок от една година пребиваване в Република България е ирелевантен, доколкото разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП определя срок спрямо датата на влизане в страната. Тоест, административният орган е обвързал задължението за подмяна на чуждестранното СУМПС, респективно възможността за управление с чуждестранно

СУМПС, със срок, който не е визиран в закона - нормата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП е пределно ясна що касае срока - спрямо датата на влизане, а не пребиваването в страната. Законът не дава легална дефиниция на термина „влизане в страната“, поради което същият следва да се разбира в своя общоупотребим смисъл - като входно преминаване на държавната граница от територията на друга държава. С всяко отделно влизане на територията на страната започва да тече нов срок по чл.162, ал.1 от ЗДвП и от тази дата следва да се преценява спазването на чл.162,ал.1 от ЗДвП.

В настоящия случай обаче датата на последното влизане не е установена. Административният орган е посочил, че М. С. е пребивавал повече от 1 г. в страната, но не е установил кога е последното влизане на територията на Република България. По делото е представена справка за пътуване (л.19), видно от която последното регистрирано излизане от страната на М. Г. С. е на 19.11.2024 г. Справката обаче е непълна, тъй като не съдържа информация относно регистриране влизане на лицето след тази дата. Доколкото водачът е установен на територията на Република България, тоест след 19.11.2024 г., очевидно е влязъл в страната, за което обаче няма данни. След като административният орган не е установил и посочил в обстоятелствената част на заповедта кога водачът е влязъл в Република България, за да започне да тече едногодишния срок, няма как да се извърши преценка дали е нарушил изискването на чл.162,ал.1 от СУМПС. При това положение не може да се приеме, че е изпълнена хипотезата на чл.171,т.2а, б. „а“ от ЗДвП, т.е. че водачът е управлявал МПС, без да притежава валидно СУМПС, поради което не са налице предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка.

Предвид изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.Основателна е претенцията за присъждане на разноски по делото съобразно представения списък.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. С. С. Заповед № 26-4332-001308/23.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. С. С. сума в размер на 605.11 евро за разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: